

om at faa Jernbanetaksterne nedsat. Ja, det gælder det sikkert om, men det kan neppe ske ved denne Lov. Det ærede Medlem talte ogsaa om, at det gjaldt om at faa Udgifterne nedsat. Det ærede Medlem mente formodentlig paa Statens Udgiftsbudget. Det bestræber jeg mig for alt, hvad jeg kan. Der foreligger for Folketingets Finansudvalg Forslag om meget betydelige Nedsættelser af Udgifterne, Nedsættelser, der er blevet mulige paa Grund af Prisfaldet, og jeg skulde gerne være med til at arbejde paa, at der kunde komme endnu større Nedsættelser. Men hvor ønsker det ærede Medlem, at disse Nedsættelser skal fremtræde særlig kraftigt? Jeg vilde gerne, at vi skulde komme til en betydelig Nedsættelse af Militærudgifterne, indtil vi en Gang kan faa dem reduceret til det Lavmaal, de bør have i vort Land. Jeg mener, det vil være meget ønskeligt allerede i indeværende Aar, hvis der er Villie dertil, at komme ned den Vej. Men det er jo muligt, at det ærede Medlem mener, at Nedsættelserne først og fremmest bør falde paa de sociale Udgifter, og i saa Fald vil der ikke opnaas Enighed med mig. En almindelig Udtalelse om at nedsætte Udgifterne er noget, man let kan enes om, men det vil ikke blive saa let at enes om, hvor man skal foretage de Nedsættelser, der skal til, og som ikke alene følger af Prisfaldet, men er virkelige Ændringer i Udgiftsbudgetternes Struktur. Hvis vi skulde ind paa en Behandling af dette Spørgsmaal her, vilde jeg uddybe det overfor det ærede Medlem; men da jeg gaar ud fra, at de Antydninger, der fremkom, ikke er en Invitation til Dans eller Diskussion om disse Spørgsmaal, skal jeg i Øjeblikket ikke komme ind derpaa. Jeg har blot villet antyde, at selv om der var Enighed om en Nedsættelse af Udgifterne, var det ikke sikkert, vi samtidig var enige om, hvor Nedsættelsen skulde finde Sted.

Det ærede Medlem udtalte ogsaa, det forekommer mig i noget bred Almindelighed, at nu gjaldt det om at faa Udgifterne ned i Stat, Kommune og Amt, og at Regeringen ikke maatte forsømme sin Pligt til at gennemføre dette. Nu har det ærede Medlem sikkert mangfoldige Gange maaske baade i Rigsdagen og andre Steder erklæret, at Regeringen var svag og evneløs; det er derfor noget mærkeligt nu at forlange, at vi skal gøre de vidunderlige, store Ting, som det ærede Medlem krævede. Navnlig forekommer det mig, at det er lidt mærkeligt at forlange, at Regeringen skal sørge for en Nedgang i Kommunernes og Amternes Udgifter. Det maa virkelig de Regeringer sørge for, som

sidder derude, det har Staten ingen Mulighed for. Jeg har det Indtryk, at Amterne gennemgaaende ikke har et Flertal, der staar den nuværende Regering nær. Jeg har nærmest det Indtryk, at det er Folk, der har samme Syn paa mange økonomiske Forhold som det ærede Medlem og hans Parti, og jeg vil tro, at det vilde være ganske umuligt for Regeringen at faa nogen Indflydelse paa Økonomien i de Amter, hvor der sidder et sikkert og solidt Venstreflertal, eventuelt sammen med det konservative Parti. Og det er jo Tilfældet de fleste Steder; jeg kender intet Amt, hvor vort Parti har nævneværdig Indflydelse. Dernæst er der Kommunerne. Ja, Regeringen har ingen Mulighed for at tvinge Kommunerne til Nedsættelser, men jeg gaar ud fra, at der rundt om i Kommunerne er Bestræbelser for at komme ned med Udgifterne paa samme Maade som i Staten. Fra Kommuner, som jeg tilfældigvis har nærmere Kendskab til, og hvor der er socialdemokratisk Flertal, ved jeg, at man bestræber sig stærkt for at komme ned med Udgifterne, og jeg antager, at man gør det samme i de Kommuner, hvor der et Venstre- eller et konservativt Flertal. Men jeg maa erklære, at Regeringen har ingen Indflydelse i saa Henseende, Regeringen kan ikke regulere Kommunernes Budgetter. Det maa de Folk, der styrer Kommunerne, selv afgøre, lige saa vel som de Folk, der styrer Amterne, maa afgøre det for Amternes Vedkommende. Hvor tiltalende det end derfor kunde være at opkaste sig til en Slags økonomisk Diktator ved at regulere alle økonomiske Forhold i vort Land, vil jeg dog fastslaa, at Muligheden herfor eksisterer ikke, og selv om Muligheden eksisterede rent teoretisk, vilde jeg for mit Vedkommende mene, at man burde være klar over, at den alligevel ikke kunde gennemføres i Praksis. Men ogsaa her gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem mere gav Luft for sine almindelige Anskuelser om, hvorledes Økonomien bør være, og Fejlen ligger, saa vidt jeg kan se, deri, at det ærede Medlem mente, at det var Regeringen, som skulde gøre alt dette. Det kan Regeringen ikke gøre, Regeringen kan arbejde paa sit Omraade, og det gør den. Jeg haaber, at der ogsaa bliver arbejdet godt paa alle andre Omraader med Hensyn til at formindske Udgifterne.

Det ærede Medlem talte om den Ødelæggelse af Opsparingen, som disse Lovforslag, navnlig det om Arveafgiftens Forhøjelse vilde medføre. Jeg tror ikke, at Opsparingen er afhængig af Arveafgiftens